

thi han siger kun, at dersom der foreligger det og det, kunde det have de og de Følger. Den Slags Lægeerklæringer giver jeg ikke en Pibe Tobak for. Jeg ser ogsaa, at vedkommende Læge korrekter mig, idet han siger, at Ministeren ikke har talt, efter at det ærede Medlem har talt. Man plejer for at forkorte Forhandlingerne saa meget som muligt ikke at lade Ministrene tale, før efter at en Række Talere har haft Ordet, saa at Ministrene kunne samle en hel Del Stof og give Tilsvar derpaa. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at da han har henvist til en Artikel i „Social-Demokraten“, der er optagen i andre Blade, af en Soldat, der har staaet i samme Kompagni som den afdøde, har jeg foranlediget, at der i denne Sag optages nye Forhør, og jeg har beordret, at den vedkommende Soldat, der har skrevet om dette Forhold, skal afhøres. Ligeledes har jeg beordret, at Læge Arnold Møller skal forhøres, for at man kan faa at vide, hvad han sidder inde med af Kundskaber i den Sag, ligesom at den Mand skal afhøres, hos hvem vedkommende var indkvarteret og døde, saavel som alle i den Sag interesserede Personer, der kunne give Oplysninger, for at Sagen kan blive saa vel oplyst som muligt. Resultatet heraf skal blive fremlagt til Eftersyn for Rigsdagens Medlemmer, jeg tænker for Finansudvalget, eller i hvert Fald i Rigsdagens Bureau. Andet og mere kan jeg ikke sige om den Sag paa dens nuværende Stadium.

Det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) ankede over et beklageligt Tilfælde, der var sket en Dag i Skive, hvortil der kom to Officerer fra Viborg kørende i Bil for at overvære en Flyvning, der skulde foregaa ved Skive By. Paa Gaden møder de to Soldater, den ene med Hænderne i Lommen, den anden rygende paa Cigar, men ingen af dem hilser. Saaledes ligger Sagen oplyst for mig. Det er selvfølgelig disse Mænds Pligt at hilse, Soldater ere undergivne Hilsepligt. Og naar det ærede Medlem fra Skive og det ærede Medlem fra Viborg (Ferdinand Nielsen) i Gaar og i Forgaars bad mig om at faa indført den Skik, at Soldater kun skulle hilse de Officerer, som de tjene under i Kompagniet og Bataillon, kan jeg selvfølgelig ikke føje de Herrer i at give en saadan Undtagelsesregel. En Mand er, naar han en Gang er Soldat, undergivet de Love, som deraf følge, og iblandt disse er der, som sagt, Hilsepligt, og jeg mener, at Høflighed koster ingen Penge. Det er ikke nogen stor

Foranstaltning eller Ulejlighed for en Soldat at hilse en Officer eller Underofficer, naar han møder ham paa sin Vej, det er simpel Høflighed. Det generer aldrig mig at tage Hatten af for Dem, naar jeg møder Dem, og det generer heller ikke Dem at tage Hatten af for mig paa en høflig Maade. Og hvad der kan ske i det civile Liv, maa ogsaa kunne ske i det militære Liv. (Afbrydelse). Naar man er civil, siges der, kan man gøre Undtagelser. Det kan man, men jeg gentager, at Høflighed koster ingen Penge.

Men saa foretog de to omtalte Løjtnanter sig noget andet. De stod ud af Bilen og forlangte den vedkommende Soldats Nummer, men det vilde han ikke opgive. Det, at en Soldat ikke vil nævne sit Nummer, betyder, at han ikke har rent Mel i Posen, ellers kunde han uden Skade have sagt: Jeg har Nummer det og det. Da han ikke vilde opgive sit Nummer, tog de Huen af ham, men den manglede Nummer. Det var en Fejl ved Huen, og det var ogsaa en Fejl hos Soldaten, at han ikke havde sørget for, at Nummeret stod paa Huen. Hvor det var blevet af, ved jeg ikke, og hvordan det er forkommet, ved jeg heller ikke, men det spiller heller ikke nogen stor Rolle. Saa tog de to Officerer imidlertid fat paa Soldaten og vilde tage hans Knivbajonet op for at se, hvad Nummer der stod paa den. Det vakte selvfølgelig og med Rette nogen Opsigt. Folk stimlede sammen om de to Løjtnanter og overdægnede dem med en hel Del Haansord og Skældsord, og der vakttes en ikke ringe Bitterhed. Jeg skal nu oplyse, hvad det glæder mig at kunne oplyse, at da de to Løjtnanter kom hjem til Garnisonen og meldte, hvad der var sket, kaldte Chefen, Obersten, dem frem og tildelte dem i samtlige Officerers Paa-hør en Tilrettevisning for den Adfærd, de havde udvist under deres Ophold i Skive. Soldaten fik en Straf for sin Forseelse, fordi han ikke havde hilst og ikke havde haft Nummer paa sin Hue, men de to Officerer er der i samtlige Officerers Paa-hør blevet tildelt en alvorlig Misbilligelse af deres Adfærd, og denne Misbilligelse tiltræder jeg fuldt ud og beklager kun, at den Slags Optrin har fundet Sted og kan finde Sted.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) traadte ikke i det Fodspor, der var angivet af den ærede Ordfører for Flertallet (P. T. Nielsen), idet det ærede Medlem meget ihærdigt holdt paa Bevarelsen af en hel Række